

גנרל גאלטיירי
הביאו את היהודיה!

היה מקור להשפלות בלתי-פוסקות. כשנקראה למישרים מסיבה כלשהי אמרו: "הביאו את היהודיה חיימוביץ" או "הביאו את האיץ", בגלל הסימט היהודית של שמה.

שכבנו יחד עשרה ימים עד שהועברה ב"העברה" המונית. כמשך תקופה זו אלחנדרה שכבה תמיד כשעיניה קשורות. כשאר העצירים. כהודמנויות אחרות לקחו אותנו למישרים, ללא כל סיבה, רק כדי להראות את כוחם ולהשפיל אותנו. כאחד המקרים הורשינו להסיר מעט את הרצועות שעל עינינו. אז ראיתי את אלחנדרה. היא היתה קטנה, שיערה חום כהה, עורה לבן, תווי פניה ילדותיים. בת 18, אולי 17.

כל השיחה נסבה על היהודים. הסגן הראשון היה אומר לאלחנדרה: "היהודים הם חלק ממוימה בינלאומית, הם סרטן המכלה את העולם, הם רצו להרוס את יסודות החברה הארגונינית."

אם כי רוב רובם של אסירי לה-פרלה "הועברו" והיום הם מופיעים ברשימות ה"נעדרים", מתי מעט ניצלו. מהם, נותרה בחיים רק אסירה אחת ממוצא יהודי. מה שחרץ את גורלה לחסר היתה העובדה שאמה לא היתה יהודיה. אנשי הצבא טענו שהיהדות מועברת דרך האם ולא דרך האב. לכן לא התייחסו אליה כאל יהודיה. אחרת, גורלה היה לשבט, כגורל כל היהודים במחנה.

כמשך התקופה ששכבתי ליד אלחנדרה — עד להעברתה — ניגש אליה מיספר פעמים מפקד הז'נדרמריה. על שאלת אלחנדרה מה יקרה איתה, היה עונה שהיא תועבר לבית-הסוהר לנשים הרועה הטוב, בקורדובה. כשלקחו אותה נפרדנו בחיבה רבה. היא עלוה, משוכנעת שתועבר לרועה הטוב. גם אני הייתי

"הופשטתי כליל. ידי"

ורגלי נכבלו באזיקים

לקפיץ של מיטת-מחכת.

עינו אותי ב"פיקאנה" —

מכות-חשמל. הצמידו לי

שתי אלקטרודות. האחת,

במתח של 220 וולט,

לכל הגוף, והאחרת —

במתח נמוך יותר —

לראש, לשפתיים, לעיניים

בלילה ולמשך שעות היינו מתרועעים וקופצים קפיצות צפרדע, כשעינינו קשורות. כשהיינו מגיעים בריצה פראית לקירבת הקיר היו צועקים "על הארץ, פול!" וצוהלים למראה פרצופינו המעוכים והמכוסים דם. אסירים מעונים ושבורים, שהיו מתעלפים נגרו לשירותים.

בהמשך הקיץ נחטפו והובאו ללה פרלה כששים בני-נוער, בני 14 עד 18, רובם תלמידי בתי-ספר תיכוניים, שנקטו בכיתותיהם עמדות דמוקרטיות, אך ללא רקע פוליטי כלשהו. לאמיתו של דבר, היו אלה ילדים שלא הבינו מה שהתרחש. הקטנים ביותר קראו בחלומותיהם לאימותיהם. יום אחד הפסקנו לשמוע אותם. רק אחרי זמן רב, כאשר אלה שנשארו בחיים זכו באמונם של קצינים וסמלים, וברגעים שהם היו מוכנים לספר סודות, שאלתי עליהם. הם סיפרו כי לא ידעו אם לשחרר אותם או "להעביר" אותם. מצד אחד, הם "לא עשו שום דבר חמור", אבל הם היו סכנה פוטנציאלית למולדת בעוד חמש, עשר שנים.

לכסוף, גברה רעתם של אלה שטענו שיש להורגם כשעורם קטנים, כי "מוטב לא לתת להם לגדול".

"היהודים הם סרטן העולם!"

מ פאת הצפיסות הרבה והמחסור במוזונים, שונה יום אחד מקום המרכז שלי ואז היכרתי שותפה חדשה למזון — אלחנדרה חיימוביץ, שנחטפה מיספר ימים לפני.

מעולם לא אשכח שם זה. כולנו נקראנו לפי מיספרים. לה קראו בשמה היהודי. היתה יהודיה

אמהות הנעדרים נושאות תמונותיהם בהסגנה (ציור ארגנטיני)
לכל אחד היתה הסמכות להרוג

כטוחה בכך. לכן המשכתי לשאול לשלומה משך חודשים. אותו מפקד הז'נדרמריה היה עונה שהיא מרגישה טוב ושולחת פריסות-שלום.
אך פעם אחת הם אמרו "אל תהיי תמימה. אם עדין אינך יודעת כיצד מתנהלים העניינים בלה-פרלה, דעי שאף אחד לא מגיע לרועה הטוב. הרועה היחיד הוא ה"בור", — המוות. אלחנדרה היתה נערה, ילדה כמעט, שלא יכלה לנחש את פשר הוועה.
מרסל זוהר